Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -2 У. 17893/13
19.06.2014. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судијским помоћником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ..., ..., кога заступа адвокат Милош Д. Манџукић из Ниша, Мачванска 18, локал 2, против решења Више стамбене комисије, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Уп-2 број 19-23/05 од 23.09.2013. године, донетог у ствари давања стана у закуп, у нејавној седници већа, одржаној 19.06.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Више стамбене комисије, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Уп-2 број 19-23/05 од 23.09.2013. године и **РЕШАВА:**

II УВАЖАВА СЕ жалба и **ПОНИШТАВА** решење Стамбене комисије, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове, Уп-1 број 26147-144/01 од 29.05.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је тужиочева жалба изјављена против решења Стамбене комисије, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране

Републике Србије, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове, Уп-1 број 26147-144/01 од 29.05.2013. године. Тим првостепеним решењем, ставом 1. диспозитива, понавља се поступак у правној ствари доделе трособног стана површине 84.6 м2, у закуп на неодређено време, у ... на ... број ..., А.А. из ..., овде тужиоцу, тада са станом у селу ... – .... Ставом 2. диспозитива, поништава се решење Стамбене комисије Уп-1 број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године, у правној ствари доделе трособног стана површине 84.6 м2, у закуп на неодређено време у ... на ... број ..., А.А. из ..., тада са станом у селу ... – .... Ставом 3. диспозитива, престаје право на закуп трособног стана површине 84.6 м2, на неодређено време, у ... на ... број ..., А.А. из ..., тада са станом у селу ... – ..., установљено решењем Стамбене комисије Уп-1 број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године. Ставом 4. диспозитива, обавезује се тужилац, да у року од 15 дана по коначности решења испразни стан у ... на ... број ... од лица и ствари и кључеве стана преда ВГЦ-у Београд, као носиоцу располагања на непокретности у Министарсву одбране, све под претњом принудног извршења.

Тужбом поднетом Управном суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Указује да је од доношења решења Уп-1 број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године, прошло скоро девет година, а да се након протека рока од пет година не може поновити поступак, да се не може поништити и изменити решење на штету странке, без пристанка странке. Како није било његовог пристанка, сматра да се није могло донети првостепено решење. Даље, наводи да првостепени орган погрешно закључује да је претходно питање другачије решено, јер је другачије решено право на стамбено обезбеђење по закључку Војне поште 1313 Београд Уп-1 бр. 26147-4/2001 од 29.07.2003. године. Наводи да је закључком наведене Војне поште Уп-1 бр. 26147-44/2001 од 19.10.2004. године, тужиоцу престало право на стамбено обезбеђење утврђено поменутим закључком од 29.07.2003. године. Како није други надлежан орган решавао о неком другом питању, већ је исти орган решавао о стамбеном обезбеђењу, као јединственој целини, то истиче да је управни орган поступио супротно одредби члана 239. тачка 5. и члана 134. став 1. Закона о општем управном поступку. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно ослучивање или да

Суд уважи тужбу и сам реши управну ствар.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У образложењу оспореног решења тужени орган налази да је правилно одлучио првостепени орган када је решењем од 29.05.2013. године, поништио решење о додели трособног стана тужиоцу, у ..., ... број ..., основом одредбе члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), јер је претходно питање, везано за структуру стана који му се може дати у закуп, закључком надлежног органа решено битно другачије. Ово стога, јер је закључком Војне поште 1313 Београд, Уп-1 број 26147-44/01 од 19.10.2004. године утврђен престанак права на стамбено обезбеђење по закључку Војне поште 1313 Београд, Уп-1 број 26147-4/01 од 29.07.2003. године, којим му је прихваћена молба за давање трособног стана у закуп, и прихваћен захтев за давање двособног стана у закуп на неодређено време.

Међутим, овај Суд налази да је основан навод тужбе, изнет и у жалби, да се није могао поновити поступак окончан решењем Стамбене комисије Уп-1 број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године, основом одредбе члана 239. тачка 5. наведеног Закона. Наиме, првостепени орган је наведеним решењем Уп-1 број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године, тужиоцу доделио трособан стан, на основу, претходно донетог закључка Војне поште 1313 Београд, Уп-1 број 26147-4/01 од 29.07.2003. године, којим закључком је тужиоцу било признато право на стан такве структуре.

Из наведеног произлази да је закључком од 29.07.2003. године, претходно питање решено од стране надлежног органа, а не од стране Стамбене комисије, односно првостепеног органа, дакле не ради се о ситуацији када је орган који решава главну ствар сам решио претходно питање, па је надлежни орган то исто питање касније другачије решио, да би се могао поновити поступак основом тачке 5. члана 239. Закона.

Како је то исто питање, надлежни орган, тј. Војна пошта 1313 Београд, закључком Уп-1 број 26147-44/01 од 19.10.2004. године, другачије решила, којим закључком је тужиоцу престало право утврђено закључком од 29.07.2003. године и прихваћен је његов захтев за давање двособног стана у закуп, то према ставу Управног суда, не ради се о основу за понављање поступка у смислу тачке 5. наведеног члана Закона, ово с разлога, јер је у ранијем поступку претходно питање решио надлежни орган (закључак ВП 1313 Београд од 29.07.2003. године), па је тај орган касније исто питање другачије решио (закључак ВП 1313 Београд од 19.01.2004. године).

Код оваквог стања ствари, тужени орган је, одлучујући о тужиочевој жалби, требало да поништи првостепено решење од 29.05.2013. године, основом члана 232. Закона, имајући у виду повреде правила поступка учињене од стране првостепеног органа, јер се није могао поновити поступак давања стана у закуп применом одредбе члана 239. тачка 5. Закона. Како тужени орган није тако поступио и сам је повредио правила поступка прописане одредбом члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, на тужиочеву штету.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списа предмета, без одржавања јавне расправе.

Са наведених разлога, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, Суд је тачком I изреке ове пресуде уважио тужбу и поништио оспорено решење, а затим је тачком II изреке, уважио жалбу и поништио првостепено решење Стамбене комисије, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове, Уп-1 број 26147-144/01 од 29.05.2013. године, јер је нашао да природа ствари то дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за то.

У извршењу ове пресуде тужени орган није дужан да доноси ново решење, јер пресуда у делу под тачком II изреке у свему замењује поништено оспорено

решење, а то није дужан ни првостепени орган, јер је доношењем ове пресуде остало на снази решење Стамбене комисије Војне поште 1313 Београд, број 26147-8/2001 од 26.01.2004. године.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана: 19.06.2014. године, II -2 У. 17893/13

Записничар **Председник већа-судија**

Сандра Пауновић, с.р. **Томислав Медвед, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ